

Arrest

nr. 306 520 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 21 juni 2023 worden verzoekster en haar partner, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn en vergezeld zijn van een minderjarig kind, door de grensinspectie op de luchthaven van Gosselies tegengehouden omdat zij België trachten binnen te komen zonder aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te voldoen. Diezelfde dag nog worden zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoeken zij om internationale bescherming.

1.2. Op 27 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing genomen in hoofde van verzoekster, die de volgende dag per drager aan haar wordt betekend, is de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor en Koerd afkomstig uit Teheran (Iran) en heeft u de Iraanse nationaliteit. U groeide op in een conservatief gezin waarbij uw ouders de huwelijkspartner van hun kinderen kiezen. U weigerde verschillende keren huwelijksvoorstellen waarna u door uw familie mishandeld werd. Eind mordad 1400 (Iraanse jaartelling, komt overeen met juli/augustus 2021) ontmoette u N(...) V(...) (O.V. (...)). Jullie leerden elkaar beter kennen en in bahman 1400 (januari/februari 2022) begonnen jullie in het geheim een relatie. In mordad 1401 (juli/augustus 2022) kwam u erachter dat u zwanger was. U contacteerde uw moeder telefonisch waarbij zij u meldde dat uw vader een huwelijkskandidaat voor u had. U vertelde haar echter dat u een partner had die met u wou huwen en dat u zwanger was. Uw moeder vreesde de reactie van de familie. U werd die avond door uw zus F(...) gewaarschuwd dat uw vader en broer M(...) onderweg waren naar u en dat u zich beter kon verstoppen. Samen met V(...) dook u onder in Babolsar (Iran). Jullie bleven telefonisch bedreigd worden door uw familie en uw broer ging ook langs bij de garage van uw partner. Na twee maanden werden jullie door uw zus op de hoogte gebracht dat jullie niet meer veilig waren. Jullie besloten om Iran te verlaten en u en uw partner reisden eind 7e maand 1401 (september/oktober 2022) legaal met het vliegtuig naar Turkije. U beviel hier op 17 december 2022 van een zoon. Na enkele maanden begonnen de dreigementen opnieuw en kwam uw familie erachter dat jullie in Turkije verbleven. Op 21 juni 2023 reisde u met een vals Iers paspoort naar België. Op 21 juni 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (identiteitskaart); vier foto's van uw broer M(...); zeven geluidsfragmenten van uw broer M(...) met bedreigingen die jullie ontvingen na jullie vertrek uit Teheran; een screenshot van uw identiteitskaartnummer om aan te tonen dat u oorspronkelijk uit Khudast afkomstig bent; vier kopieën van nieuwsberichten over vrouwen die gedood werden ten gevolge van erewraak in Iran. Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat per e-mail op 24 juli 2023 een kopie van een politiedocument over van het bezoek van uw broers aan de zaak van uw partner op 31/06/1401 (22 september 2022).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

U verklaarde dat u medicatie neemt ten gevolge van een zwangerschapsdepressie voor uw welzijnstoestand, die u werden voorgeschreven in Iran waarbij u insinueerde dat deze een invloed kunnen hebben op uw geheugen (CGVS, p. 2, 4). U verklaarde dat u in België twee of drie keer een aanvraag had gedaan voor een psycholoog, maar dat u nog niemand gesproken had (CGVS, p. 3). U legt hier evenwel geen enkel begin van bewijs neer en wanneer voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2023 (DVZ) gepeild werd naar eventuele bijzondere procedurele noden, maakte u hier geen gewag van. Uit niets blijkt dan ook dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken (u reisde, luidens uw verklaringen, naar België met een vals Iers paspoort waarvan u zich vervolgens ontdedde) of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden (zoals verder in deze beslissing blijkt, heeft u aan de hand van uw verklaringen over uw Iraanse identiteitsdocumenten een cruciaal deel van uw identiteit, met name uw burgerlijke staat, niet aannemelijk gemaakt), rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Iran gedood zullen worden door uw familie omdat u uw eigen partner koos en u ongehuwd een kind kreeg (CGVS, p. 9). U bent er evenwel geenszins in geslaagd deze vrees te onderbouwen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw burgerlijke status als ongetrouwde vrouw niet aannemelijk maakte. Zo verklaarde u dat uw shenasnameh (geboorteboekje), waarin iemands burgerlijke staat wordt opgenomen, in het bezit is van uw vader omdat hij op dat vlak zeer streng is en zodat u niet zou kunnen trouwen met iemand zonder zijn toestemming (CGVS, p. 6, 12). Het is evenwel opmerkelijk dat u tegelijkertijd aangaf dat u wel in het bezit was van een paspoort. U stelde hierover dat u dit alleen was gaan aanvragen en u enkel uw melikaart (identiteitskaart) als identiteitsdocument hiervoor had voorgelegd (CGVS, p. 6, 11). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt evenwel dat voor het aanvragen van een eerste Iraans paspoort – wat bij u het geval is (CGVS, p. 11) – de originele shenasnameh voorgelegd dient te worden. Dit ondermijnt dan ook fundamenteel uw bewering niet in het bezit te zijn van uw shenasnameh. Het is bovendien opmerkelijk dat u en uw partner geen andere documenten waaruit de burgerlijke status van u en uw partner zou kunnen blijken meer in jullie bezit hebben. Zowel u als uw partner verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de geboorteakte van uw zoon in beslag werden genomen door de smokkelaar (Verklaring DVZ, vraag 25 / Verklaring DVZ V(...), vraag 25). U stelde op het CGVS dat de smokkelaar onder meer zijn geboorteakte meenam (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom de smokkelaar dit zou afnemen, stelde u dat hij alle documenten opeiste, hij valse documenten had gemaakt voor jullie, maar dat u ook medicatie neemt en u daar niet zo goed van op de hoogte bent (CGVS, p. 4). Uw partner verklaarde op het CGVS echter dat zijn shenasnameh in beslag werd genomen door de smokkelaar en dat hij vergat dat de geboorteakte van K(...) tussen de documenten zat waardoor deze per ongeluk werd meegegeven aan de smokkelaar (CGVS V(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen laten het vermoeden rijzen dat u over documenten beschikt die u wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat deze informatie bevat die niet in overeenstemming te brengen is met het door u uiteengezette vluchtrelaas. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtrelaas op de helling te staan.

Wat betreft uw verklaring dat u uit een conservatieve familie komt waardoor u geen leven had en u een gedwongen huwelijk zou moeten aangaan met een partner gekozen door uw ouders (CGVS, p. 12, 18), dient gewezen te worden op volgende vaststellingen. Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat hoewel u verklaarde dat uw zussen een gedwongen huwelijk moesten aangaan met een partner gekozen door uw ouders, u daarentegen als oudste dochter verschillende keren een huwelijk kon weigeren (CGVS, p. 12). Dat u dit louter deed door tegen te werken tot waar u kon en u sterk op uw benen stond (CGVS, p. 12-13), kan hier niet overtuigen. Het is hierbij voorts opvallend dat u, gezien het over gedwongen huwelijken ging, over weinig kennis beschikte betreffende deze gekozen partners. Wanneer u gevraagd werd wie of wanneer dit was, stelde u louter dat u in Teheran woonde en het steeds om een verre neef ging, maar u hen nooit vroeg om wie het ging (CGVS, p. 13). Ook bij de laatste voorgestelde huwelijkskandidaat in 1401 (2022/2023), die uw hand bij uw familie had gevraagd, kon u enkel zijn leeftijd vermelden en dat het verre familie van uw vader was, maar kon u zijn naam niet geven (CGVS, p. 9, 15). Het is daarbij evenmin geloofwaardig dat u, die op verschillende vlakken inging tegen uw conservatieve familie – waarbij u verklaarde fysiek mishandeld te worden (CGVS, p. 12-13) –, daarentegen over heel wat persoonlijke vrijheden beschikte. Zo kon u uw middelbare school afronden, was u werkzaam als verzorgende, zowel in het ziekenhuis als bij mensen thuis, en was u in het bezit van een eigen telefoon en wagen (CGVS, p. 4-5). U kon voorts ook met uw melikaart naar de bank gaan (CGVS, p. 12). Voorts blijkt dat uw ouders in khordad 1401 (mei/juni 2022) van Teheran naar Khudasht verhuisden en u alleen mocht blijven wonen in het ouderlijk huis (CGVS, p. 5, 11). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, kon u voorts op eigen houtje een paspoort bekomen (CGVS, p. 6, 11). U maakte dan ook niet aannemelijk dat u in Iran door uw familie onderdrukt werd en of verplicht werd tot het aangaan van een gedwongen huwelijk.

Aansluitend hierbij dient er eveneens gewezen te worden op een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen betreffende uw relatie met V(...) in Iran. U verklaarde dat u in bahman 1400 (januari/februari 2022) een relatie startte met V(...). Gevraagd naar wat jullie samen deden, verklaarde u dat jullie naar buiten gingen wanneer u vrije tijd had en jullie op restaurant gingen in Fasham. U voegde hier aan toe dat hij u drie straten verder kwam ophalen (CGVS, p. 14), en dat u ook soms naar zijn winkel ging – die eveneens in de wijk lag waar uw familie woonde (CGVS, p. 9) – van waaruit jullie verder samen op stap gingen en hij u een aantal keer ophaalde aan uw werk (CGVS, p. 14). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat het opmerkelijk is dat jullie op zulke openbare plekken afspraken. Geconfronteerd met het (gelet op het door u beschreven strenge karakter van uw familie) risico dat u hiermee nam, antwoordde u dat u daar niet aan gedacht had, maar dat u wel bang was en u niet had gedacht dat het zover zou komen en het zo zou eindigen. U voegde hier aan toe dat u niet met hem op straat stapte, maar naar zijn garage ging en zijn woning boven de garage was (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter onvoldoende. Immers dit risicovolle gedrag valt moeilijk te rijmen met de familiale context die u schetste, waarbij u verwees naar een nicht die in

1397 (2018/2019) door de familie gedood werd louter en alleen omdat zij verliefd werd op een jongen (CGVS, p. 13).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe om te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde vluchtmotieven.

Uw documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw identiteit noch uw afkomst worden betwist. De foto's van uw broer tonen een man, maar zeggen niets over een eventuele familieband. De geluidsfragmenten van bedreigingen zeggen niets over de ware toedracht of de omstandigheden waarin deze tot stand zijn gekomen. Wat betreft het politiedocument dient er op gewezen te worden dat om bewijskrachtkrachtig te zijn, een document dient te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Op 11 september 2023 stelt een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan in kennis dat verzoekster op 21 augustus 2023 ontsnapt is uit de woonunit waar zij werd vastgehouden.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2° Formele ongeldigheid van de bestreden beslissing:

Uit de aan verzoeker ter kennis gebrachte beslissing kan op geen enkele wijze worden afgeleid of nagegaan of deze beslissing wel werd genomen door een bevoegd persoon.

De kennisgeving vermeldt louter 'De gemachtigde ambtenaar'.

De bestreden beslissing zelfs vermeldt zelfs niet door wie ze werd genomen (MIM?), noch werd enige stempel aangebracht.

Het is onmogelijk om louter op basis van een handtekening dit na te gaan.

Het is op heden volstrekt onduidelijk door wie de bestreden beslissing werd genomen, noch of de ongekennde persoon daartoe voldoende gemachtigd is, minstens is zulks niet na te gaan in de bestreden beslissing.

Het mag duidelijk zijn dat er vanzelfsprekend geen beslissing kan worden genomen door een ongekennde of niet gemachtigde persoon.

3° Bijzondere procedurele noden

Het CGVS heeft ten onrecht geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van S(...) L(...) bij het onderzoek van het onderliggende verzoek om internationale bescherming.

Volgende factoren wijzen nochtans op de bijzondere kwetsbaarheid van S(...) L(...):

- Ze neemt medicijnen voor een postnatale depressie;
- V(...) N(...) zegt dat S(...) L(...) door de stress 2 maanden geen borstvoeding heeft kunnen geven: « ik heb dar (sic) nit aan S(...) (sic) verteld zodat ze niet zoveel stress zou hebben, voor het welzijn van het kind en mijn kind heeft zoveel stress ervaren, ze heeft hem twee maanden geen borstvoeding kunnen geven » (NPO V(...), p. 10);
- Een aantal passages in de NPO's suggereren dat S(...) L(...) niet alles heeft begrepen: « Ik weet niet meer wat ik aan het zeggen was » (NPO S(...), p. 9). Sommige vragen moesten meerdere keren worden herhaald, bijvoorbeeld: « Maar uw ouders vertrokken in Khordad 1400 , vanaf dan tot aan uw vertrek, zijn uw ouders dan ooit nog teruggekeerd, voor een bezoek of een verblijf? » (NPO S(...), p. 10). Hoewel de CGRA-beslissing stelt dat: « Uit niets blijkt dan ook dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure ».
- S(...) L(...) vertelde dat ze om een psycholoog had gevraagd, maar zonder resultaat., NPO, p. 3

4° Omtrent de voorgelegde en de vermeend achtergehouden documenten alsook de twijfel omtrent de Burgerlijke Staat van S(...) L(...)

Het CGVS vermoed dat het koppel vrijwillig documenten achterhoudt om hun burgerlijke staat vast te stellen: « Bovenstaande vaststellingen laten het vermoeden rijzen dat u over documenten beschikt die u wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat deze informatie bevat die niet in overeenstemming te brengen is met het door u uiteengezette vluchtrelaas. ».

Het CGVS onderbouwt dit verwijzende naar volgende vaststellingen:

- I. dat S(...) L(...) geen paspoort had kunnen aanvragen zonder voorlegging van haar shenasnameh (geboorteboekje), dat in het bezit van haar vader zou zijn
- II. het feit dat de smokkelaar in het bezit was van de geboorteakte van hun zoon K(...) omdat de vader deze was vergeten in zijn familieboek / bundel documenten, welke V(...) N(...) hem verplicht overhandigde en waar de geboorteakte van hun zoon K(...) nog tussen zat.

In reactie hierop:

- I. De informatie over het feit dat S(...) L(...) haar shenasnameh / geboorteboekje moet laten tonen om haar eerste paspoort aan te vragen, is afkomstig van een officiële Iraanse website en wordt bevestigd in de COI. Deze zelfde COI's sluiten echter niet uit dat iemand op frauduleuze wijze een paspoort kan verkrijgen:

“5.43 (...) While DFAT cannot discount the existence of corruption in relation to official documentation, it does not assess it to be prevalent, particularly in relation to primary and secondary forms of documentation. DFAT assesses that the chances of obtaining a fraudulent Iranian passport or a genuine passport through fraudulent means are low.” (BRON: Department of Foreign Affairs and Trade of the Australian Government, DAFT Country information report Iran, 14 April 2020, <https://www.dfat.gov.au/sites/default/files/country-information-report-iran.pdf>)

- II. Het CGVS stelt: « Het is bovendien opmerkelijk dat u en uw partner geen andere documenten waaruit de burgerlijke status van u en uw partner zou kunnen blijken meer in jullie bezit hebben. ».

Het is evenwel zeer gebruikelijk dat smokkelaars identiteitspapieren meenemen,

Evenmin is het opmerkelijk dat de geboorteakte van K(...) samen met deze (belangrijke) papieren werd bewaard en dus samen hiermee, onder druk, aan de smokkelaar werd overhandigd.

Het koppel heeft ondertussen via de zus van S(...) L(...) foto's kunnen bemachtigen van diverse identiteitsdocumenten m.b.t. deze laatste en haar familie:

- Verklaring V(...) N(...) omtrent verkrijgen identiteitsdocumenten S(...) L(...) en familie (stuk 4), o.m. shenasnameh /geboorteboekje S(...) L(...).
- Toelichting V(...) N(...) omtrent verkrijgen documenten (stuk 5).

Uit het voorgaande blijkt vol- en afdoende de identiteit en ongehuwde staat van S(...) L(...).

5° Conservatieve familie van S(...) L(...)

Het CGVS werpt op dat het opmerkelijk is dat S(...) L(...) als oudste dochter steeds het gedwongen huwen kon afhouden, terwijl haar jonger zussen zelfs reeds werden uitgehuwelijkt.

Het CGVS merkt hierbij op dat S(...) L(...) amper informatie kan geven omtrent de voorgestelde kandidaten aan haar.

Tevens is het volgens het CGVS opmerkelijk dat S(...) L(...) over heel wat vrijheden beschikte (school lopen, werkzaam als verzorgende, eigen telefoon, eigen wagen, gebruiken melikaart, zelf naar bank gaan, alleen wonen in woning van ouders, e.d.), hetgeen haaks staat op het vermeend onderdrukken en (fysiek) mishandelen van S(...) L(...) door haar eigen familie.

Verder wordt opgemerkt dat S(...) L(...) vaak op publieke plekken en/of in de nabijheid van de woonplaats van S(...) L(...) werd afgesproken met V(...) N(...).

Samengevat, acht het CGCS het niet geloofwaardig dat S(...) L(...) een conservatieve, te vrezen, familie heeft.

Het CGVS werpt ter duiding volgende merkwaardigheden op, welke evenwel dienen te worden genuanceerd (zie telkens hieronder):

- Inconsistentie: jongere zussen trouwden onder dwang maar oudste (S(...)) kon bezwaar maken;
- Gebrek aan kennis over de echtgenoten die de familie voor ogen heeft, zie NPO S(...), p. 15.
- o Nuance : waarom is het vreemd dat ze niets weet over de man aan wie haar vader haar wil uithuwelijken, aangezien ze niet betrokken is bij deze discussies.

In principe kan ze onwetend blijven over deze man tot het moment van de bruiloft.

- Veel vrijheid gegeven aan S(...) L(...) (vs. conservatie familie). Voorbeeld aangehaald door CGRA: middelbaar onderwijs; werkt zowel in het ziekenhuis als bij mensen thuis; heeft haar eigen telefoon en auto; woont alleen in het ouderlijk huis nadat haar ouders vertrokken zijn; kon een paspoort krijgen.

o Nuance: S(...) L(...) woonde slechts 1 maand alleen, zie (NPO S(...), p. 11: "(...) hoe lang woonde u dan alleen? (...) ongeveer minder dan een maand".

Zie ook, verklaringen V(...), NPO, p. 8 en 9.

- Publieke activiteiten met V(...) N(...) (vs. geheime relatie). En "Immers dit risicovolle gedrag valt moeilijk te rijmen met de familiale context die u schetste".

o Nuance: verklaringen V(...), zie NPO V(...) p. 8: "we gingen soms naar Fasham en Lavasun omdat dat weg was van huis en daar minder gezien kon worden (...) U zegt omdat jullie daar minder gezien kon worden, waarom mochten ze jullie niet zien? Omdat S(...) bang was, omdat vrienden en familie haar niet zouden zien (...). Maar waarom mochten vrienden en familie van S(...) jullie niet zien ? Het was vooral S(...) die schrik had, ze had schrik voor de reactie van haar broers (...) S(...) had schrik voor de reactie van haar broer of broers, waarom ? Toen we juist kennis maakten had ze niet gezegd dat ze uit zo'n conservatieve familie kwam, ze heeft twee broers. Oke, maar jullie gingen naar die plekken omdat ze schrik had voor de reactie van haar broers, waarom? Dat weet ze zelf beter, ik weet dat ze zeer streng voor haar geweest zijn, dat ze niet overal naartoe mocht gaan en als we weggingen dan probeerden we altijd voor het donker terug thuis te zijn zodat zij geen problemen zou kennen."

o Nuance: omtrent het aannemen van risicovol gedrag, het is niet onmogelijk dat mensen zich soms irrationeel gedragen (zeker door de liefde), zie NPO S(...), p. 14 en meer.

Verder dient de specifieke situatie van vrouwen in Iran in acht te worden genomen.

Ter duiding hiervan kan o.m. op volgende landenrapport (Duitstalige COI-rapport) omtrent Iran worden teruggevallen, dat volgende relevante passages bevat (stuk 6):

- Pagina 15: "Außereheliche bzw. voreheliche Beziehungen, werden auch als sog. weiße Ehen bezeichnet und sind unter jungen Menschen in Teheran und anderen Großstädten mehr verbreitet als in ländlichen Gebieten."

o Relaties, zoals die van het koppel in kwestie komen vaker voor onder de jongeren in Teheran.

- Pagina 14: "Nach Art. 221 IStGB 2013 wird Geschlechtsverkehr außerhalb einer Ehe (Zina) grundsätzlich mit einer hadd-Strafe von 100 Peitschenhieben bestraft"

o Geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk, zoals in casu, wordt algemeen bestraft met 100 zweepslagen. Dit kan S(...) L(...) concreet vrezen.

- Pagina 17: "Schiitische Rechtsgelehrte bezeichnen ein in einer Ehe geborenes Kind als „legal“ und ein Kind, das von einem unverheirateten Paar geboren wird, als „uneheliches“ oder „natürliches“ Kind. Denn nach ihrer Ansicht kann bei einem Kind, welches aus unerlaubtem Geschlechtsverkehr hervorging, keine Abstammungsbeziehung zwischen den biologischen Eltern und dem Kind hergestellt werden. Das bedeutet, dass das Kind keinem Elternteil „legitim“ oder „legal“ zugeschrieben werden kann und jegliche rechtliche Abstammung verweigert wird. Daher wird der Begriff „natürliches Kind“ auch zivilrechtlich verwendet, um zu verdeutlichen, dass die Eltern „natürlich“ mit dem Kind verwandt sind, eine familiäre Abstammung wird allerdings nicht anerkannt und das Kind insoweit als unehelicher Teil der Familienlinie betrachtet (Art. 1167 IZGB). Der Begriff „Kind von Zina“ wird im iranischen Recht verwendet, um sich auf ein Kind zu beziehen, das von unverheirateten Eltern geboren wurde. Kinder, die in keiner der beiden Formen der Ehe – dauerhafte Ehe oder Zeitehe – geboren werden, sind aufgrund der fehlenden Abstammungsbeziehung vor allem im Erbrecht und bei der Besetzung von Schlüsselpositionen in der Gesellschaft benachteiligt."

o Een buitenhuwelijkskind wordt als 'onwettig' beschouwd en doet geen ouderschapsband met de biologische ouders ontstaan (volgens de Sjiiitische rechtsgeleerden).

- Pagina 18: "Bei dem Antrag auf Ausstellung einer Geburtsurkunde ergibt sich jedoch für nicht verheiratete Frauen eine Konfliktsituation, da sie ihre „unehelichen“ Kinder nicht ohne Risiko beim Standesamt registrieren lassen können, um eine Geburtsurkunde zu erhalten. Denn sobald festgestellt wird, dass ein Kind von unverheirateten Eltern geboren wurde, gelten die Eltern per Gesetz als Straftäter, die unerlaubten Geschlechtsverkehr begangen haben, und sie können nach Art. 221 IStGB 2013 mit 100 Peitschenhieben bestraft werden. Die Eltern können zwar nach richterlicher Genehmigung einen Antrag auf Ausstellung einer Geburtsurkunde für ihr Kind stellen oder auch heiraten, aber nichts davon würde sie von der Strafe befreien. Die Beantragung einer Geburtsurkunde für uneheliche Kinder ist daher nicht ohne Risiken. Auf der anderen Seite ist der Zugang zu vielen Dienstleistungen, darunter der Erhalt von Sozialleistungen, die Eröffnung von Bankkonten, die Ausstellung von Personalausweisen bzw. Reisepässen und der Abschluss einer Versicherung ohne Vorlage einer Geburtsurkunde immer noch schwierig, wenn nicht gar unmöglich."

o Een buitenhuwelijkskind wordt als 'onwettig' en dit zorgt ook voor conflictsituaties bij de geboorteaangifte, daar op dat moment kan worden vastgesteld dat het kind uit ongehuwde ouders is geboren hetgeen hen criminelen maakt die ongeoorloofde geslachtsgemeenschap hebben gepleegd, hetgeen strafbaar is met 100 zweepslagen.

Al deze strafrechtelijk en praktische zaken hadden tevens mede hun invloed op de beslissing van het koppel om te vluchten gelet op hun 'verboden' relatie en zwangerschap.

V(...) N(...) en S(...) L(...) vrezen voor hun eigen leven en dat van hun zoon bij een terugkeer naar Iran alsook op vervolging ingevolge hun verboden relatie en daaruit voorkomend kind.

S(...) L(...) heeft immers, tegen de familie in, een eigen partner gekozen en ongehuwd een kind gekregen.

Zulks heeft manifest zijn gevolg op de mogelijkheid veelig te leven als gezin in het thuisland. .

Deze vrees wordt weldegelijk grondig onderbouwd, middels stukken en toelichting.

6° De subsidiaire beschermingsstatus:

In elk geval voldoet de huidige situatie van verzoeker om hem/haar in aanmerking te laten komen voor subsidiaire bescherming.

CONCLUSIE:

De bestreden beslissing dient nietig te worden verklaard.

Vervolgens dient het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren en dient verzoeker te worden erkend als vluchteling in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel komt hij in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet."

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 4: verklaring van de partner van verzoekster omtrent het verkrijgen van identiteitsdocumenten van verzoekster en haar familie;
- stuk 5: foto's van identiteitsdocumenten van verzoekster en haar familie;
- stuk 6: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, *Länderreport 56 Iran, Rechtliche Situation der Frauen, Stand Januar 2023.*

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Over de steller van de bestreden beslissing

In haar verzoekschrift voert verzoekster de "[f]ormele ongeldigheid van de bestreden beslissing" aan omdat uit de aan haar ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon.

Voor zover verzoekster aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing louter "*De gemachtigde ambtenaar*" vermeldt, wijst de Raad erop dat een kennisgeving geen voor vernietiging vatbare handeling is (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536). Verzoeksters kritiek op deze kennisgeving kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, laat staan tot het bekomen van internationale bescherming in haar hoofde.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de "*kennisgeving van beslissing*" van 28 juli 2023 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 2) het volgende vermeldt:

"Voor de commissaris-generaal,

De gemachtigde ambtenaar,

[manuele handtekening]

MIM".

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing – voor de commissaris-generaal – werd gedaan en werd gehandtekend door de ambtenaar “MIM”. Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die zich in het administratief dossier bevindt bevat een stempel “*Sophie VAN BALBERGHE Commissaris-generaal*” en een handtekening. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoekster ontving bij kennisgeving van 28 juli 2023, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder “*het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134*”. Het inzagerecht laat verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan.

Voor zover nodig wijst de Raad er nog op dat de commissaris-generaal ingevolge artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevoegd is om de *in casu* bestreden beslissing te nemen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Iran, samen met haar partner op 20 september 2022 te hebben verlaten uit vrees om te worden gedood door haar familie omwille van het feit dat zij een buitenhuwelijkse relatie zouden hebben waaruit inmiddels een kind geboren werd.

De commissaris-generaal hecht in de bestreden beslissing geen geloof aan verzoeksters vermeende vrees dat zij en haar gezin bij terugkeer naar Iran zullen worden gedood door haar familie omdat zij haar eigen partner koos en ongehuwd een kind kreeg, nu (i) zij haar burgerlijke status als ongetrouwde vrouw niet aannemelijk maakt, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij in Iran door haar familie onderdrukt werd en verplicht werd tot het aangaan van een gedwongen huwelijk, (iii) zij niet aannemelijk maakt dat zij het risico zou hebben genomen om met haar partner op openbare plekken af te spreken, gelet op het door haar beschreven strenge karakter van haar familie, waarbij zij verwees naar een nicht die door de familie gedood werd louter en alleen omdat ze verliefd werd op een jongen, en (iv) de door haar neergelegde documenten niet van aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster en haar partner zich in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming beroepen op dezelfde motieven en vrees. In de weigeringsbeslissing die op 27 juli 2023 werd genomen in hoofde van verzoeksters partner wordt de motivering van de *in casu* bestreden beslissing integraal hernomen. Voorts is het enige middel dat verzoekster in haar verzoekschrift ontwikkelt identiek aan het enig middel dat in het verzoekschrift van haar partner wordt aangevoerd tegen zijn weigeringsbeslissing.

De Raad heeft bij arrest met nummer 292 859 van 16 augustus 2023 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters partner, meneer N. V., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd aangaande de door verzoekster en haar partner voorgehouden vrees om bij terugkeer naar hun land van herkomst, Iran, door verzoeksters familie te worden vervolgd omwille van hun vermeende buitenechtelijke relatie en kind:

“De Raad is na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden vrees voor de familie van zijn partner, omdat zij tegen de wil van haar familie in met hem een buitenhuwelijkse relatie en kind heeft, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers partner haar burgerlijke status als ongetrouwde vrouw niet aannemelijk maakt. Deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo verklaarde u dat uw shenasnameh (geboorteboekje), waarin iemands burgerlijke staat wordt opgenomen, in het bezit is van uw vader omdat hij op dat vlak zeer streng is en zodat u niet zou kunnen trouwen met iemand zonder zijn toestemming (CGVS, p. 6, 12). Het is evenwel opmerkelijk dat u tegelijkertijd aangaf dat u wel in het bezit was van een paspoort. U stelde hierover dat u dit alleen was gaan aanvragen en u enkel uw

mellikaart (identiteitskaart) als identiteitsdocument hiervoor had voorgelegd (CGVS, p. 6, 11). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt evenwel dat voor het aanvragen van een eerste Iraans paspoort – wat bij u het geval is (CGVS, p. 11) – de originele shenasnameh voorgelegd dient te worden. Dit ondermijnt dan ook fundamenteel uw bewering niet in het bezit te zijn van uw shenasnameh. Het is bovendien opmerkelijk dat u en uw partner geen andere documenten waaruit de burgerlijke status van u en uw partner zou kunnen blijken meer in jullie bezit hebben. Zowel u als uw partner verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de geboorteakte van uw zoon in beslag werden genomen door de smokkelaar (Verklaring DVZ, vraag 25 / Verklaring DVZ V(...), vraag 25). U stelde op het CGVS dat de smokkelaar onder meer zijn geboorteakte meenam (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom de smokkelaar dit zou afnemen, stelde u dat hij alle documenten opeiste, hij valse documenten had gemaakt voor jullie, maar dat u ook medicatie neemt en u daar niet zo goed van op de hoogte bent (CGVS, p. 4). Uw partner verklaarde op het CGVS echter dat zijn shenasnameh in beslag werd genomen door de smokkelaar en dat hij vergat dat de geboorteakte van K(...) tussen de documenten zat waardoor deze per ongeluk werd meegegeven aan de smokkelaar (CGVS V(...), p. 3). Bovenstaande vaststellingen laten het vermoeden rijzen dat u over documenten beschikt die u wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties omdat deze informatie bevat die niet in overeenstemming te brengen is met het door u uiteengezette vluchtrelaas. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtrelaas op de helling te staan.”

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat de in het administratief dossier aanwezige informatie waaruit blijkt dat bij de aanvraag van een eerste Iraans paspoort een originele shenasnameh (geboorteboekje) dient voorgelegd te worden afkomstig is van een officiële Iraanse website en bevestigd wordt in de landeninformatie, maar wijst er tevens op dat dezelfde landeninformatie niet uitsluit dat iemand op frauduleuze wijze een paspoort kan verkrijgen. Ter staving hiervan citeert verzoeker uit een landenrapport over Iran van het Australische ministerie van Buitenlandse Zaken en Handel (DFAT) van 14 april 2020. De Raad dient evenwel vast te stellen dat de door verzoeker gekopieerde weblink leidt naar een rapport van 24 juli 2023 waarin de geciteerde passage niet kan worden teruggevonden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat in de door verzoeker geciteerde passage kan worden gelezen dat “[w]hile DFAT cannot discount the existence of corruption in relation to official documentation (...) DFAT assesses that the chances of obtaining a fraudulent Iranian passport or a genuine passport through fraudulent means are low” (vrije vertaling: hoewel DFAT het voorkomen van corruptie in verband met officiële documenten niet kan uitsluiten, schat het de kans op het bemachtigen van een frauduleus Iraans paspoort of een echt paspoort op frauduleuze wijze laag in). De Raad ziet derhalve niet in op welke wijze de geciteerde informatie afbreuk vermag te doen aan de pertinentie van de vaststelling dat de bewering van verzoekers partner dat zij een Iraans paspoort heeft kunnen bekomen zonder voorlegging van haar shenasnameh geen steun vindt in de beschikbare objectieve informatie. Uit de verklaringen van verzoekers partner kan ook geenszins blijken dat zij haar paspoort op frauduleuze wijze bekomen heeft (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers partner, p. 11-12).

Waar verzoeker betoogt dat het zeer gebruikelijk is dat smokkelaars identiteitspapieren meenemen en dat het evenmin opmerkelijk is dat de geboorteakte van verzoekers zoon K. samen met deze (belangrijke) papieren werd bewaard en dus samen hiermee, onder druk, aan de smokkelaar werd overhandigd, weerlegt hij niet dat hij en zijn partner hierover geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker op zich niet worden betwist.

Verzoeker geeft verder aan dat hij ondertussen via de zus van zijn partner foto's heeft kunnen bemachtigen van diverse identiteitsdocumenten met betrekking tot haar familie. De Raad dient echter vast te stellen dat deze foto's van documenten niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De eveneens bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van verzoeker omtrent het verkrijgen van deze (foto's van) identiteitsdocumenten kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

Verder worden in de bestreden beslissing met reden volgende bedenkingen gemaakt bij de verklaring van verzoekers partner dat zij uit een conservatieve familie komt, waardoor zij geen leven had en een gedwongen huwelijk zou moeten aangaan met een partner gekozen door haar ouders:

“Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat hoewel u verklaarde dat uw zussen een gedwongen huwelijk moesten aangaan met een partner gekozen door uw ouders, u daarentegen als oudste dochter verschillende keren een huwelijk kon weigeren (CGVS, p. 12). Dat u dit louter deed door tegen te werken tot waar u kon en u sterk op uw benen stond (CGVS, p. 12-13), kan hier niet overtuigen. Het is hierbij voorts opvallend dat u,

gezien het over gedwongen huwelijken ging, over weinig kennis beschikte betreffende deze gekozen partners. Wanneer u gevraagd werd wie of wanneer dit was, stelde u louter dat u in Teheran woonde en het steeds om een verre neef ging, maar u hen nooit vroeg om wie het ging (CGVS, p. 13). Ook bij de laatste voorgestelde huwelijkskandidaat in 1401 (2022/2023), die uw hand bij uw familie had gevraagd, kon u enkel zijn leeftijd vermelden en dat het verre familie van uw vader was, maar kon u zijn naam niet geven (CGVS, p. 9, 15). Het is daarbij evenmin geloofwaardig dat u, die op verschillende vlakken inging tegen uw conservatieve familie – waarbij u verklaarde fysiek mishandeld te worden (CGVS, p. 12-13) –, daarentegen over heel wat persoonlijke vrijheden beschikte. Zo kon u uw middelbare school afronden, was u werkzaam als verzorgende, zowel in het ziekenhuis als bij mensen thuis, en was u in het bezit van een eigen telefoon en wagen (CGVS, p. 4-5). U kon voorts ook met uw melikaart naar de bank gaan (CGVS, p. 12). Voorts blijkt dat uw ouders in khordad 1401 (mei/juni 2022) van Teheran naar Khudasht verhuisden en u alleen mocht blijven wonen in het ouderlijk huis (CGVS, p. 5, 11). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, kon u voorts op eigen houtje een paspoort bekomen (CGVS, p. 6, 11). U maakte dan ook niet aannemelijk dat u in Iran door uw familie onderdrukt werd en of verplicht werd tot het aangaan van een gedwongen huwelijk.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de pertinente vaststelling dat waar de drie zussen van zijn partner elk een gedwongen huwelijk moesten aangaan met een partner gekozen door haar ouders, zij als oudste dochter verschillende keren een gedwongen huwelijk kon weigeren, te weerleggen of te verklaren. De Raad is samen met de commissaris-generaal van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers partner daar keer op keer zou zijn in geslaagd door bezwaar te maken en zich te verzetten. Dit strookt immers niet met het door haar geschetste beeld van haar ouders als strenge en conservatieve mensen die geen tegenspraak dulden en geen geweld schuwen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers partner, p. 12-13).

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij de gebrekkige kennis van zijn partner aangaande de door haar ouders gekozen huwelijkspartners tracht te verklaren door te betogen dat zij niet betrokken werd bij de discussies over de persoon aan wie haar vader haar wil uithuwelijken en dat zij in principe onwetend kan blijven over deze man tot het moment van de bruiloft. Waar verzoekers partner verklaarde dat zij geen zeggenschap had over de huwelijkskandidaten die haar ouders voor haar zouden hebben gezocht, blijkt namelijk niet dat zij door hen in het ongewisse werd gelaten over de partner die zij voor haar op het oog hadden. Zo zou haar moeder haar op de avond van haar vlucht uit Teheran via de telefoon hebben laten weten dat de man die haar hand was komen vragen 55 jaar oud was en verre familie van haar vader was. Haar gevraagd of zij dan zijn naam had gevraagd aan haar moeder, antwoordde verzoekers partner: “Nee, het is niet belangrijk voor mij” (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers partner, p. 9, 15). Hieruit blijkt niet dat zij voorafgaand aan een eventueel huwelijk door haar ouders bewust onwetend werd gehouden over de identiteit van de betrokken huwelijkskandidaat. Dat verzoekers partner haar ouders nooit zou hebben gevraagd naar de identiteit van de huwelijkskandidaten die zij voor haar vonden omdat ze “wist dat het hun keuze was” en zij om die reden ook elke kandidaat categoriek weigerde, komt de Raad maar weinig aannemelijk voor (Ibid., p. 13). Wat er ook van zij, verzoeker brengt ook in zijn verzoekschrift niet meer informatie aan over de laatste kandidaat die de hand van zijn partner kwam vragen. Nochtans zou hij via zijn broer nog contact hebben met de jongste zus van zijn partner, die verzoekers partner op de avond van hun vlucht uit Teheran belde om op de hoogte te zijn van de situatie. Deze zus wist hen te vertellen dat haar vader en broer op weg waren naar Teheran en dat zij zich uit de voeten moesten maken (Ibid., p. 5, 15-16). Het ligt voor de hand dat verzoeker en zijn partner via deze zus ook meer te weten zouden zijn kunnen komen over de man die de ouders van verzoekers partner het laatst voor haar op het oog hadden, doch dit blijkt niet het geval.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn partner slechts één maand alleen woonde, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij klaarblijkelijk heel wat persoonlijke vrijheden genoot en blijft hij in gebreke hiervoor een aannemelijke uitleg te verschaffen in het licht van de zeer conservatieve houding van haar ouders ten aanzien van relaties en hun verwachting dat hun dochter zou trouwen met de partner die zij voor haar kiezen.

Tot slot wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op volgende merkwaardigheden in de verklaringen van zijn partner betreffende haar relatie met verzoeker in Iran:

“U verklaarde dat u in bahman 1400 (januari/februari 2022) een relatie startte met V(...). Gevraagd naar wat jullie samen deden, verklaarde u dat jullie naar buiten gingen wanneer u vrije tijd had en jullie op restaurant gingen in Fasham. U voegde hier aan toe dat hij u drie straten verder kwam ophalen (CGVS, p. 14), en dat u ook soms naar zijn winkel ging – die eveneens in de wijk lag waar uw familie woonde (CGVS, p. 9) – van waaruit jullie verder samen op stap gingen en hij u een (...) keer ophaalde aan uw werk (CGVS, p. 14). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat het opmerkelijk is dat jullie op zulke openbare plekken afspraken. Geconfronteerd met het (gelet op het door u beschreven strenge karakter van uw familie) risico dat u hiermee nam, antwoordde u dat u daar niet aan gedacht had, maar dat u wel bang was en u niet had gedacht dat het zover zou komen en het zo zou eindigen. U voegde hier aan toe dat u niet met hem op straat stapte, maar naar zijn garage ging en zijn woning boven de garage was (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter

onvoldoende. Immers dit risicovolle gedrag valt moeilijk te rijmen met de familiale context die u schetste, waarbij u verwees naar een nicht die in 1397 (2018/2019) door de familie gedood werd louter en alleen omdat zij verliefd werd op een jongen (CGVS, p. 13)."

In zoverre verzoeker meent dat het risico dat hij en zijn partner liepen door af te spreken op openbare plekken dient te worden genuanceerd waar hij verwijst naar zijn eigen verklaringen in dit verband, dient te worden vastgesteld dat ook uit zijn verklaringen blijkt dat zijn partner schrik had om door haar vrienden en familie samen met hem te worden gezien maar zij niettemin dit risico nam, ook al gingen zij naar eigen zeggen naar plaatsen waar zij "minder gezien konden worden" (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Waar verzoeker onder verwijzing naar de verklaringen van zijn partner in algemene zin argumenteert dat het "niet onmogelijk [is] dat mensen zich soms irrationeel gedragen (zeker door de liefde)", blijft hij in gebreke een afdoende verklaring te bieden voor het risicovolle gedrag dat zijn partner in casu zou hebben gesteld, in acht genomen de specifieke familiale context, waarbij verzoekers partner verwees naar een nicht die door haar familie werd gedood omdat zij verliefd werd op een jongen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen kan aan de door verzoeker en zijn partner voorgehouden vluchtmotieven geen geloof worden gehecht.

De documenten die zij tijdens de administratieve procedure hebben neergelegd kunnen op voorgaande beoordeling geen ander licht werpen (AD, stuk 5, 'Documenten').

Hun melikaarten (nationale kaarten), verzoekers oude shenasnameh (geboorteboekje) en het screenshot met identificatiegegevens bevatten aanwijzingen met betrekking tot hun identiteit, die, met uitzondering van hun voorgehouden burgerlijke staat, in casu niet wordt betwist. Verzoekers rijbewijs en erkenning als mecanicien bevatten evenmin elementen die hier ter discussie staan. De geluidsfragmenten waarin te horen zou zijn hoe de broer van verzoekers partner haar met de dood bedreigd laten niet toe de ware toedracht of de omstandigheden waarin deze tot stand zijn gekomen op objectieve wijze vast te stellen en ontberen derhalve bewijswaarde. De foto's van de broer van verzoekers partner bevatten geen enkele objectieve aanwijzing van een familieband. De nieuwsberichten over vrouwen die het slachtoffer werden van bloedwraak hebben geen betrekking op de persoon van verzoekers partner en kunnen haar voorgehouden persoonlijke situatie op geen enkele wijze staven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker partner, p. 8). De echoverslagen staven de zwangerschap van verzoekers partner, die op zich niet wordt betwist. Uit het verslag van de politie blijkt dat een politiepatrouille ter plaatse is gekomen naar de zaak van verzoekers broer en er van hem een verklaring heeft afgenomen, die evenwel op geen enkele wijze wordt gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat de verklaringen van verzoekers broer werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekers broer aan de politie een verklaring heeft afgelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die erin worden vermeld. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker van voormeld politieverlag, zoals ook van de overige documenten, slechts een fotokopie heeft neergelegd. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeker betoogt dat "de specifieke situatie van vrouwen in Iran" in acht dient te worden genomen en hij ter duiding hiervan verwijst naar, en citeert uit, landeninformatie van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, weerlegt noch ontkracht hij de hoger gedane concrete vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal met reden oordeelt dat aan zijn persoonlijke vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Het aanhalen van algemene informatie omtrent de administratieve en strafrechtelijke gevolgen van buitenhuwelijkse relaties en kinderen in Iran volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker en zijn partner in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker en zijn partner blijven daartoe in gebreke.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op een aantal factoren die volgens hem wijzen op de bijzondere kwetsbaarheid van zijn partner en waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het onderzoek van voorliggend verzoek om internationale bescherming. Hij stelt in navolging van zijn partner tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij medicijnen neemt voor een postnatale depressie en dat zij tevergeefs om een psycholoog had gevraagd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers partner, p. 2-4). Echter, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aanstipt, heeft verzoekers partner hiervan geen enkel begin van bewijs neergelegd en heeft zij ook bij de DVZ geen bijzondere procedurele noden, om medische of andere redenen, kenbaar gemaakt (AD, stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). De Raad stelt vast dat de protection officer niettemin rekening heeft willen houden met een mogelijke invloed van medicatie op het vermogen van verzoekers partner om volwaardige verklaringen af te leggen door indien nodig, en op haar aangeven, extra pauzes in te lassen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers partner blijkt dat er halverwege het

gehoor een half uur pauze werd gehouden en dat zij daarnaast niet heeft aangegeven nood te hebben aan een extra pauze (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers partner, p. 3, 9). Verzoeker verwijst verder naar zijn eigen verklaringen volgens de welke zijn partner door de stress twee maanden geen borstvoeding heeft kunnen geven aan hun kind, doch het betreft hier eveneens loutere beweringen die niet worden gestaafd. Voorts suggereren volgens verzoeker een aantal passages in de notities van het persoonlijk onderhoud dat zijn partner niet alles heeft begrepen. Hij wijst er concreet op dat zijn partner halverwege haar spontaan relaas aangaf: "Ik weet niet meer wat ik aan het zeggen was". De enkele vaststelling dat verzoekers partner te midden de overigens chronologisch goed gestructureerde en uitgebreide uiteenzetting van haar vluchtrelaas even de draad verloor en er door de protection officer moest worden aan herinnerd waar zij was in haar verhaal, kan er bezwaarlijk op duiden dat zij niet in staat zou zijn geweest dit relaas naar behoren uiteen te zetten en de vragen die haar hierover werden gesteld te begrijpen (Ibid., p. 9). Uit de lezing van de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers partner de inhoud en logica van de haar gestelde vragen over het algemeen correct begreep. De omstandigheid dat een enkele vraag meerdere keren moest worden herhaald vooraleer zij die begreep doet hieraan geen afbreuk (Ibid., p. 10). De Raad stelt verder vast dat verzoekers partner noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud hebben aangegeven dat zij fysiek of mentaal niet in staat was om haar relaas naar behoren uiteen te zetten en de vragen van de protection officer correct en volledig te begrijpen en te beantwoorden. Zij bevestigde aan het einde van haar persoonlijk onderhoud dat zij alles had kunnen vertellen en niets meer toe te voegen had (Ibid., p. 18-19).

In zijn verklaring aangaande het verkrijgen van identiteitsdocumenten verwijst verzoeker nog naar een brief die naar het CGVS zou zijn gestuurd en volgens de welke "the psychologist who met S(...) is in an unsuitable mental condition and needs treatment. she uses depression pills" (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Het is de Raad op basis van deze verklaring niet duidelijk welke brief precies wordt bedoeld en ter terechtzitting blijkt verzoekers advocaat desgevraagd niet in staat hierover klaarheid te scheppen. Nergens kan uit de in het administratief dossier aanwezige stukken blijken dat verzoekers partner door een psycholoog werd onderzocht en/of (medisch) wordt behandeld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat de vermeende kwetsbaarheid van zijn partner, die niet wordt gestaafd aan de hand van bewijskrachtige medische stukken, een invloed heeft gehad op de bestreden motivering en beslissing.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan haar partner op basis waarvan zij meent in aanmerking te komen voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Gelet op het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad gewezen in hoofde van haar partner, kan in hoofde van verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Iran zou hebben gekend.

3.2.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT